

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi over til den sidste ordfører, fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg vil også gerne starte med at sige, at jeg synes, det er godt, at vi kommer til at diskutere familiepolitik og diskutere børns vilkår i Danmark. Det er der i den grad brug for. Jeg synes, det er rigtig godt, hvis vi også bruger det til at diskutere: Hvad er det så for nogle værdier, vi synes skal være grundlæggende? Hvad er det for nogle værdier, vi hver især lægger til grund for den politik, som vi kæmper for at få igennem i det danske samfund?

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det kunne være rigtig skønt, hvis vi gav os lov til at drømme om, at det, som vi mente var grundlaget for en familiepolitik, var, at der skulle være tid og overskud til kærlighed og omsorg; at vi faktisk mente, det var det, der var vigtigt for vores familier og vores børn; at det var det, der var det vigtigste, og ikke produktivitet og effektivitet, og hvad man ellers kan stille op af krav fra arbejdslivet; at omsorg var i højsædet.

Det har vi jo råd til i Danmark. Vi er et af de rigeste lande i verden, og pengene fosser ind i statskassen. Der er adskillige i dette land, der har masser af penge. Vi kan se, hvordan flere og flere får råd til flere og flere fjernsyn og computere og biler og nye køkkener og badeværelser og alt muligt andet.

Men samtidig kan vi se, hvordan der er virkelig meget brug for flere penge i vores børns børnehaver og folkeskoler, ligesom mange af os også oplever, at de ældre har brug for, at der er mere tid til dem, mere omsorg for dem. Derfor synes jeg, det kunne være godt, hvis vi begyndte at diskutere: Hvordan er det, vi fordeler ressourcerne? Hvordan fordeler vi tiden? Nogle løber alt, alt for hurtigt og bliver slidt ned alt for tidligt af at skulle løbe alt for hurtigt, mens andre ikke får lov til at deltage på arbejdsmarkedet.

På samme måde med rigdommen: Nogle har rigtig meget, og nogle, som vi også har været inde på under debatten i dag, har næsten ikke penge til det mest basale. Derfor synes jeg, vi skulle gå ind og diskutere, hvordan vi fordeler tingene på en anden måde, end vi gør i dag.

Hvis vi nu fordelte arbejdet, så kunne vi sætte tempoet ned. Så var der ikke nogen, der blev slidt op af at skulle løbe alt for hurtigt. Så kunne man holde til et helt arbejdsliv og kunne endda, når man en dag gik på pension, stadig væk have

kræfter til at løfte sine børnebørn. Det synes jeg da kunne være et godt perspektiv for en familiepolitik.

Faktisk regnede vi ud under folketingsvalgekampen, at vi kunne ansætte samtlige 7.000 arbejdsløse pædagoger og pædagogmedhjælpere i dette land, og det ville kun give en nettoudgift på 100 mio. kr., fordi vi ville spare dagpengene og få flere penge ind i skat.

Så hvis nu regeringen for alvor ønskede at give en bedre kvalitet i daginstitutionerne, ønskede at gøre noget for børnene og for børnefamilierne, så kunne man straks den dag i morgen gå ud og sige: Vi ansætter samtlige 7.000 arbejdsløse pædagoger og pædagogmedhjælpere, og det er det, vi bruger lidt af de 2 mia. kr., vi har lovet i valgkampen, til. Det ville virkelig være et løft, der kunne mærkes. Og 100 mio. kr. ville der også være råd til efter de 4 år. Det er altså ikke det, der vælter statsbudgettet.

KL 19.35

I det hele taget kunne vi, hvis man begyndte at tænke anderledes og ikke var så bundet af kassetænkning, få råd til at få sat vores daginstitutioner i stand, leve op til at have nogle ordentlige arbejdsmiljøregler for børnene, så de ikke skulle leve under en motorvej, hvilket man kan opleve i København. Der ligger en børnehave under en motorvej, selv om det lyder som noget fra et Monty Python-show.

Der er børnehaver, hvor der virkelig er alt for mange børn på alt for lidt plads. Der er børnehaver, som ikke har ordentlige legepladser, ikke har råd til de mest basale ting. Der er folkeskoler, der er slidt alt for meget ned.

Vi ved det godt. Sådan er det, når vi går ud og ser virkeligheden, og der var faktisk råd til at gøre noget ved det, hvis vi fordelte arbejdet og rigdommen på en anden måde end i dag; hvis vi gav nogle flere penge til kommunerne, i stedet for, som regeringen og Dansk Folkeparti lige har gjort, at give dem et pålæg om, at de skal skære ned. På trods af at de faktisk har pengene ude i kommunekasserne, har de fået at vide, at de ikke må bruge dem. De må ikke gøre noget for, at familierne, børnene, de ældre får det bedre. Det synes jeg er en besynderlig politisk holdning at have, at man ikke må forbedre velfærdingen, men at man tværtimod skal lade være med at gøre det.

Så synes jeg, som det sikkert er fremgået klart af debatten, at det er fuldstændig uacceptabelt, at man har skåret så meget på nogle familier, som man har gjort det med kontanthjælpsloftet